

Prejav Putina k Ukrajine zo dňa 12.7.2021 a komentár P. P. Kysuckého

Naše duchovné, ľudské, civilizačné väzby sa formovali po celé storočia, siahajú k rovnakým zdrojom, ktoré zmierňujú spoločné skúšky, úspechy a víťazstvá. Naše príbuzenstvo sa dedí z generácie na generáciu. Nachádza sa v srdciach, v pamäti ľudí žijúcich v modernom Rusku a na Ukrajine, v pokrvných zväzkoch, ktoré spájajú milióny našich rodín. Spoločne sme vždy boli a budeme mnohokrát silnejší a úspešnejší. Sme predsa jeden ľud. Niektorí teraz tieto slová vnímajú s nevraživosťou. Možno interpretovať, ako sa vám páči. Ale veľa ľudí ma bude počuť. A poviem jednu vec: Rusko nikdy nebolo a nikdy nebude „anti-Ukrajina“. A čo by Ukrajina mala byť – je na jej občanoch, ako sa rozhodnú“. RT zverejňuje úplné znenie článku ruského prezidenta Vladimira Putina „O historickej jednote Rusov a Ukrajincov“, ktorý bol zverejnený na webovej stránke Kremľa.

Nedávno pri odpovedi na otázku o rusko-ukrajinských vzťahoch počas priamej linky uviedol, že Rusi a Ukrajinci sú jeden národ, jediný celok. Tieto slová nie sú poctou nejakej spojke, súčasným politickým okolnostiam. Hovoril som o tom už viackrát, je to moje presvedčenie. Preto považujem za potrebné podrobne uviesť svoje stanovisko, podeliť sa o svoje hodnotenia súčasnej situácie.

Hneď zdôrazním, že múr, ktorý sa v posledných rokoch objavil medzi Ruskom a Ukrajinou, medzi časťami jedného historického a duchovného priestoru, vnímam ako veľké spoločné nešťastie ako tragédiu. To sú v prvom rade dôsledky našich vlastných chýb, ktoré sme urobili v rôznych obdobiach. Ale tiež výsledok cieľavedomej práce tých síl, ktoré sa vždy usilovali o narušenie našej jednoty.

Aby sme lepšie pochopili súčasnosť a hľadeli do budúcnosti, musíme sa obrátiť k histórii. V rámci článku samozrejme nie je možné pokryť všetky udalosti, ktoré sa stali za tisíc rokov. Budem sa však venovať týmto kľúčovým bodom obratu, ktoré sú dôležité pre to, aby sme si ich pamätali – v Rusku aj na Ukrajine.

Rusi, Ukrajinci aj Bielorusi sú dedičmi Starej Rusi, ktorá bola najväčším štátom v Európe. Slované a ďalšie kmene na obrovskom území – od Ladogy, Novgorodu, Pskova po Kyjev a Černigov – spájali jeden jazyk (dnes to nazývame staroruský), hospodárske väzby, vláda kniežat dynastie Rurik. A po krste Ruska – a jednej pravoslávnej viery. Duchovná voľba svätého Vladimíra, ktorý bol Novgorodom aj veľkým kyjevským kniežatom, dnes do veľkej miery určuje náš vzťah.

Kyjevský kniežací stôl zaujímal dominantné postavenie v staroruskom štáte. Toto je prax od konca 9. storočia. Slová prorockého Olega o Kyjeve: „Nech je matkou ruských miest“ – uchovávané pre potomkov „Príbeh zašlých rokov“.

Neskôr, rovnako ako iné vtedajšie európske štáty, čelila staroveká Rus oslabeniu centrálnej moci, fragmentácii. Šľachta aj obyčajní ľudia zároveň vnímali Rusko ako spoločný priestor, ako svoju vlasť.

Po ničivej invázii do Batu, keď bolo spustošených veľa miest vrátane Kyjeva, sa fragmentácia zosilnila. Severovýchodné Rusko upadlo do závislosti na Horde, ale zachovalo si obmedzenú suverenitu. Južné a západné ruské krajiny sa stali hlavne súčasťou Litovského veľkovojevodstva, ktoré, ako chcem upozorniť, sa v historických dokumentoch nazývalo Litovské a Ruské veľkovojevodstvo.

Zástupcovia kniežacích a bojarských rodín prešli do služby od jedného kniežata k druhému, boli navzájom nepriateľskí, ale tiež sa kamarátili, vstupovali do spojenectiev. Na ihrisku Kulikovo bojoval vedľa moskovského veľkovojuvodu Dmitrija Ivanoviča vojvoda Bobrok z Volyne, synovia litovského veľkovojuvodu Olgerda – Andrej Polotsky a Dmitrij Bryanskij. Litovský veľkovojuvoda Yagailo, syn Tverskej princeznej, zároveň viedol svoje vojská, aby sa pripojili k Mamai. Všetko sú to stránky našej spoločnej histórie, ktoré odrážajú jej zložitú a mnohorozmernú.

Je dôležité si uvedomiť, že západné aj východné ruské krajiny hovorili rovnakým jazykom. Vera bola pravoslávna. Do polovice 15. storočia sa zachovala jednotná cirkevná správa.

V novej etape historického vývoja by sa Litovská Rus a posilňujúca sa Moskovská Rus mohli stať priťažlivými bodmi, konsolidáciou území starovekej Rusi. Dejiny rozhodli, že Moskva sa stala centrom zjednotenia, ktoré nadviazalo na tradíciu staroruskej štátnosti. Moskovské kniežatá – potomkovia kniežata Alexandra Nevského – odhodili vonkajšie jarmo, začali zbierať historické ruské krajiny.

V Litovskom veľkovojuvodstve prebiehali rôzne procesy. V 14. storočí konvertovala vládnuca elita Litvy na katolicizmus. V 16. storočí bola uzavretá Lublinská únia s Poľským kráľovstvom – bola vytvorená Rzeczpospolita oboch národov (v skutočnosti poľská a litovská). Poľská katolícka šľachta získala na území Ruska významné majetky a výsady. Podľa zväzu Brest-Litovsk v roku 1596 sa časť západoruského pravoslávneho duchovenstva podriadila právomoci pápeža. Uskutočnila sa polonizácia a romanizácia, pravoslávie bolo nahradené.

Ako odpoveď na to sa v 16. – 17. storočí rozrástlo oslobodzovacie hnutie pravoslávneho obyvateľstva regiónu Dneper. Udalosti z čias hejtmana Bohdana Khmelnického sa stali zlomovými. Jeho prívrženci sa snažili dosiahnuť autonómiu od Poľsko-litovského spoločenstva.

V petícii Záporožskej armády kráľovi poľsko-litovského spoločenstva v roku 1649 sa hovorilo o dodržiavaní práv ruského pravoslávneho obyvateľstva, o tom, že „kyjevským guvernérom by mal byť ruský ľud a grécky ľud“. zákon, aby nevkróčil na cirkev Božiu ... “. Kozáci to však nepočuli.

Nasledovali odvolania B. Khmelnického do Moskvy, ktoré zväzil Zemský Sobor. 1. októbra 1653 sa tento najvyšší predstaviteľský orgán ruského štátu rozhodol podporiť spoluveriacich a vziať ich pod patronát. V januári 1654 Perejaslav Rada toto rozhodnutie potvrdil. Potom veľvyslanci B. Chmelnického a Moskvy absolvovali turné po desiatkach miest vrátane Kyjeva, ktorých obyvatelia zložili prísahu ruskému cárovi. Mimochodom, na konci únie v Lubline nebolo nič také. V liste adresovanom Moskve v roku 1654 B. Khmelnitsky poďakoval cárovi Alexejovi Michajlovičovi za to, že „sa odhodlal prijať celú záporožskú armádu a celý ruský pravoslávny svet pod silnou a vysokou pažou svojho cára“. To znamená, že v odvolaní na poľského kráľa aj na ruského cára sa kozáci ozvali a definovali ako ruskí pravoslávni ľudia.

V priebehu dlhovej vojny ruského štátu so Spoločenstvom sa niektorí hejtmani, dedičia B. Khmelnického, „odložení“ z Moskvy, uchádzali o podporu vo Švédsku, Poľsku a Turecku. Ale opakujem, pre ľudí bola vojna v skutočnosti oslobodzujúcou. Skončilo sa to Andrusovským prímierím v roku 1667. Konečné výsledky stanovil „večný mier“ z roku 1686. Ruský štát zahŕňal mesto Kyjev a pozemky na ľavom brehu Dnepra vrátane Poltavy, Černigova a Záporožia. Ich obyvatelia sa znovu spojili s hlavnou časťou ruského pravoslávneho ľudu. Pre tento región samotný bol zavedený názov – „Malé Rusko“ (Malé Rusko).

Názov „Ukrajina“ sa potom používal častejšie v tom zmysle, v akom sa staroruské slovo „periférie“ nachádza v písomných prameňoch od 12. storočia, keď išlo o rôzne pohraničné územia. A slovo „ukrajinský“, súdiac tiež podľa archívnych dokumentov, pôvodne znamenalo ľudí hraničnej služby, ktorí zabezpečovali ochranu vonkajších hraníc.

Počas severnej vojny so Švédskom nemali obyvatelia Malého Ruska na výber – s kým byť. Mazepovu vzburu podporila iba malá časť kozákov. Ľudia rôznych tried sa považovali za Rusov a Ortodoxných.

Zástupcovia kozáckych starších, zaradení do šľachty, dosiahli v Rusku výšky politickej, diplomatickej a vojenskej kariéry. Absolventi akadémie Kyjev-Mohyla hrali v cirkevnom živote poprednú rolu. Takže to bolo počas hetmanstva – v skutočnosti autonómneho formovania štátu s vlastnou špeciálnou vnútornou štruktúrou, a potom – v Ruskej ríši. Malí Rusi v mnohom vytvorili veľkú spoločnú krajinu, jej štátnosť, kultúru, vedu. Podieľal sa na výskume a vývoji na Urale, Sibíri, Kaukaze, Ďalekom východe.

Mimochodom, v sovietskom období domorodci z Ukrajiny obsadili najvýznamnejšie, vrátane najvyšších postov vo vedení zjednoteného štátu. Stačí povedať, že celkovo takmer 30 rokov šéfovali KSSZ N.

Chruščov a L. Brežnev, ktorých stranícky životopis bol úzko spätý s Ukrajinou.

V druhej polovici 18. storočia, po vojnách s Osmanskou ríšou, sa Krym stal súčasťou Ruska, rovnako ako krajiny čiernomorského regiónu, ktorý dostal meno „Novorossija“. Usídlili ich ľudia zo všetkých ruských provincií. Po rozdelení Commonwealthu ruské impérium vrátilo západné staroruské krajiny s výnimkou Haliče a Zakarpatska, ktoré skončili v rakúskom, neskôr v rakúsko-uhorskom impériu.

Integrácia západoruských krajín do spoločného štátneho priestoru bola nielen výsledkom politických a diplomatických rozhodnutí. Uskutočnilo sa to na základe spoločnej viery a kultúrnych tradícií. A znova osobitne poznamenám – jazykovú príbuznosť. Takže ešte na začiatku 17. storočia jeden z hierarchov uniatskej cirkvi Jozef z Ruského hlásil do Ríma, že obyvatelia Muskovy nazývajú Rusov z Commonwealthu svojimi bratmi, že ich spisovný jazyk je úplne rovnaký, a hovorený jazyk, hoci je odlišný, je nepodstatný. Podľa jeho slov ako obyvatelia Ríma a Bergama. Toto, ako vieme, je stredom a severom moderného Talianska.

Samozrejme, za mnoho storočí fragmentácie vznikol život v rôznych štátoch, regionálne jazykové znaky a dialekty. Spisovný jazyk sa obohacoval na úkor ľudového jazyka. Obrovskú rolu tu zohrali Ivan Kotlyarevskij, Grigorij Skovoroda, Taras Ševčenko. Ich diela sú našim spoločným literárnym a kultúrnym dedičstvom. Básne Tarasa Ševčenka sú písané v ukrajinčine, zatiaľ čo prózy sú väčšinou v ruštine. Knihy Nikolaja Gogolu, ruského vlastenca, rodáka z poltavského regiónu, sú napísané v ruštine, plné malo ruských ľudových prejavov a folklórnych motívov. Ako možno rozdeliť toto dedičstvo medzi Rusko a Ukrajinu? A prečo to robiť?

Juhozápadné krajiny Ruskej ríše, Malé Rusko a Novorossija na Kryme sa rozvíjali ako rôznorodé vo svojom etnickom a náboženskom zložení. Žili tu krymskí Tatári, Arméni, Gréci, Židia, Karaiti, Krymčakovia, Bulhari, Poliaci, Srbi, Nemci a ďalšie národy. Všetci si zachovali svoju vieru, tradície, zvyky.

Nebudem si nič idealizovať. Známy je Valujevského obežník z roku 1863 aj Emského akt z roku 1872, ktorý obmedzoval vydávanie a dovoz náboženskej a spoločensko-politickej literatúry zo zahraničia v ukrajinskom jazyku. Ale tu je dôležitý historický kontext. Tieto rozhodnutia boli prijaté na pozadí dramatických udalostí v Poľsku, želaní vodcov poľského národného hnutia využiť „ukrajinskú otázku“ vo svojom vlastnom záujme. Dodám, že naďalej vychádzali umelecké diela, zbierky ukrajinských básní, ľudové piesne.

Zároveň medzi poľskou elitou a časťou malej ruskej inteligencie vznikli a posilnili sa predstavy o ukrajinskom ľude oddelené od ruského ľudu. Tu neexistoval historický základ a ani nemohol existovať, takže závery vychádzali z rôznych fikcií. Do tej miery, že Ukrajinci údajne vôbec nie sú Slovanmi, alebo naopak, že Ukrajinci sú skutoční Slovania, ale Rusi „Moskovčania“ nie sú. Takéto „hypotézy“ sa čoraz viac využívali na politické účely ako nástroj súperenia medzi európskymi štátmi.

Od konca 19. storočia sa tejto témy začali venovať rakúsko-uhorské úrady – v rozpore s poľským národným hnutím a moskovskými náladami v Haliči. Počas prvej svetovej vojny Viedeň prispela k formovaniu takzvanej Légie ukrajinských Sichových strelcov. Haličania, ktorí boli podozriví zo sympatií k pravoslávniu a Rusku, boli podrobení tvrdým represíám a boli uvrhnutí do koncentračných táborov Talerhof a Terezín.

Ďalší vývoj udalostí je spojený s rozpadom európskych impérií, s tvrdou občianskou vojnou, ktorá sa odohrala na rozsiahlom území bývalého ruského impéria, so zahraničnými intervenciami.

Po februárovej revolúcii, v marci 1917, bola v Kyjeve vytvorená ústredná rada, ktorá sa vyhlasuje za orgán najvyššej moci. V novembri 1917 vo svojom treťom kombi oznámila vytvorenie Ukrajinskej ľudovej republiky (UPR) ako súčasť Ruska.

V decembri 1917 pricestovali zástupcovia UPR do Brest-Litovska, kde rokovalo sovietske Rusko s Nemeckom a jeho spojencami. Na stretnutí 10. januára 1918 prečítal vedúci ukrajinskej výpravy nótu o nezávislosti Ukrajiny. Potom ústredná rada vo svojom štvrtom univerzálnom vyhlásila Ukrajinu za nezávislú.

Deklarovaná suverenita trvala krátko. Len o pár týždňov neskôr Rada podpísala samostatnú dohodu s krajinami nemeckého bloku. Tí, ktorí sa nachádzali v zložitej situácii Nemecka a Rakúsko-Uhorska, potrebovali ukrajinský chlieb a suroviny. Aby zabezpečili dodávky veľkého rozsahu, dosiahli dohodu o vyslaní svojich vojakov a technického personálu do UPR. V skutočnosti to použili ako zámenku na okupáciu.

Tí, ktorí dnes dali Ukrajinu pod úplnú vonkajšiu kontrolu, by si mali pamätať, že potom, v roku 1918, sa takéto rozhodnutie stalo pre vládnu režim v Kyjeve osudným. Za priamej účasti okupačných síl bola zvrhnutá ústredná rada a k moci sa dostal hejtman P. Skoropadský, ktorý namiesto UPR vyhlásil ukrajinský štát, ktorý bol v skutočnosti pod nemeckým protektorátom.

V novembri 1918 – po revolučných udalostiach v Nemecku a Rakúsko – Uhorsku – sa P. Skoropadsky, stratil podporu nemeckých bajonetov, vydal iným smerom a vyhlásil, že „Ukrajina bude prvá, ktorá bude pôsobiť pri formovaní All Ruská federácia.“ Režim sa však čoskoro opäť zmenil. Nastal čas takzvaného adresára.

Na jeseň 1918 ukrajinskí nacionalisti vyhlásili Západoukrajinskú ľudovú republiku (ZUNR) a v januári 1919 oznámili jej zjednotenie s Ukrajinskou ľudovou republikou. V júli 1919 boli ukrajinské jednotky porazené poľskými jednotkami, územie bývalej ZUNR bolo pod nadvládou Poľska.

V apríli 1920 uzavrel S. Petliura (jeden z „hrdinov“, ktorí sú uvalení na modernú Ukrajinu) v mene adresára UPR tajné konvencie, podľa ktorých výmenou za vojenskú podporu poskytol Poľsku pozemky Haliče a Western Volyn. V máji 1920 Petliuriti vošli do Kyjeva vo vagónovom vlaku poľských jednotiek. Ale nie nadhlo. Už v novembri 1920, po prímerí medzi Poľskom a sovietskym Ruskom, sa zvyšky Petliurových vojsk vzdali rovnakým Poliakom.

Príklad UPR ukazuje, ako nestabilné boli rôzne druhy kvázi štátnych útvarov, ktoré vznikli v priestore bývalého ruského impéria počas občianskej vojny a problémov. Nacionalisti sa usilovali o vytvorenie vlastných samostatných štátov, vodcovia Bieleho hnutia sa zasadzovali o nedeliteľné Rusko. Mnoho republík založených boľševickými stúpecami si tiež nepredstavovalo seba mimo Ruska. Zároveň ich z rôznych dôvodov vodcovia boľševickej strany občas doslova vytlačili zo sovietskeho Ruska.

Takže na začiatku roku 1918 bola vyhlásená Doneckokryvská Rih sovietska republika, ktorá sa s otázkou vstupu do Sovietskeho Ruska obrátila na Moskvu. Nasledovalo odmietnutie. V. Lenin sa stretol s vodcami tejto republiky a vyzval ich, aby konali ako súčasť sovietskej Ukrajiny. 15. marca 1918 sa

Ústredný výbor RCP (b) priamo rozhodol vyslať delegátov na Ukrajinský kongres soviетov vrátane delegátov z Doneckej kotliny a na kongrese vytvoriť „jednu vládu pre celú Ukrajinu“. Územia Sovietskej republiky Doneck-Kryvyj Rih v budúcnosti zahŕňali hlavne regióny juhovýchodnej Ukrajiny.

Na základe Rigskej zmluvy z roku 1921 medzi RSFSR, Ukrajinskou SSR a Poľskom boli západné krajiny bývalého Ruského impéria postúpené Poľsku. V medzivojnovom období začala poľská vláda aktívnu politiku presídľovania, ktorá sa snažila zmeniť etnické zloženie „východných kresiel“ – takto sa v Poľsku nazývalo územia dnešnej západnej Ukrajiny, západného Bieloruska a časti Litvy. Uskutočnila sa tvrdá polonizácia, miestna kultúra a tradície boli potlačené. Neskôr, už počas druhej svetovej vojny, to radikálne skupiny ukrajinských nacionalistov využili ako zámienku na teror nielen proti poľskému, ale aj židovskému či ruskému obyvateľstvu.

V roku 1922, keď vznikol ZSSR, ktorého jedným zo zakladateľov bola Ukrajinská SSR, sa po dost' búrlivej diskusii medzi vodcami boľševikov zrealizoval Leninov plán na vytvorenie zväzového štátu ako federácie rovnocenných republík. V texte Deklarácie o vzniku ZSSR a potom v Ústave ZSSR v roku 1924 bolo zavedené právo na slobodné vystúpenie republík z Únie. Teda najnebezpečnejšia „časovaná bomba“ bola položená do základov našej štátnosti. Vybuchlo to hneď, ako zmizol bezpečnostný a ochranný mechanizmus v podobe vedúcej úlohy KSSS, ktorá sa nakoniec zvnútra zrútila. Začala sa „prehliadka suverénit“ . 8. decembra 1991 bola podpísaná takzvaná Belovežskaja dohoda o vytvorení Spoločenstva nezávislých štátov, v ktorej bolo oznámené, že „ZSSR ako subjekt medzinárodného práva a geopolitickej reality prestáva existovať“. Mimochodom, Ukrajina nepodpísala ani neratifikovala Chartu SNŠ prijatú späť v roku 1993.

V 20. a 30. rokoch boľševici aktívne presadzovali politiku „domorodosti“, ktorá sa v Ukrajinskej SSR uskutočňovala ako ukrajinizácia. Je symbolické, že v rámci tejto politiky sa so súhlasom sovietskych orgánov M. Hruševskij vrátil do ZSSR a bol zvolený za člena akadémie vied – bývalého predsedu ústrednej rady, jedného z ideológov Ukrajinský nacionalizmus, ktorý sa svojho času tešil podpore Rakúsko-Uhorska.

V roku 1939 boli pozemky, ktoré predtým zabralo Poľsko, vrátené späť do ZSSR. Značná časť z nich je pripojená k sovietskej Ukrajine. V roku 1940 vstúpila do Ukrajinskej SSR časť Besarábie okupovaná Rumunskom v roku 1918 a severná Bukovina. V roku 1948 – hadí ostrov pri Čiernom mori. V roku 1954 bola krymská oblasť RSFSR prevedená do Ukrajinskej SSR – v hrubom rozpore s vtedy platnými právnymi normami.

Samostatne poviem o osude Podkarpatskej Rusi, ktorá po rozpade Rakúsko-Uhorska skončila v Česko-Slovensku. Významnú časť miestnych obyvateľov tvorili Rusíni. Teraz sa o tom málo pamätá, ale po oslobodení Zakarpatska sovietskymi jednotkami si zjazd pravoslávneho obyvateľstva regiónu vyžiadala zahrnutie Podkarpatskej Rusi do RSFSR alebo priamo do ZSSR – ako samostatnej karpatskej republiky. Ale tento názor ľudí bol ignorovaný. A v lete 1945 bolo oznámené – ako písali noviny „Pravda“ – o historickom akte znovuzjednotenia Zakarpatskej Ukrajiny „s jej dlhoročnou domovinou – Ukrajinou“.

Boľševici považovali ruský ľud za nevyčerpatel'ný materiál pre spoločenské experimenty. Snívali o svetovej revolúcii, ktorá podľa ich názoru úplne zruší národné štáty. Preto sa hranice svojvoľne strihali a rozdávali sa veľkorysú územnú „dary“. Nakoniec už nezáleží na tom, čím presne sa riadili vodcovia boľševikov pri rozrezávaní krajiny. Môžete polemizovať o detailoch, pozadí a logike určitých rozhodnutí. Jedna vec je jasná: Rusko bolo v skutočnosti okradnuté.

Pri práci na tomto článku som sa neopieral o niektoré tajné archívy, ale o otvorené dokumenty, ktoré obsahujú známe fakty. Vodcovia modernej Ukrajiny a ich externí patróni si tieto skutočnosti radšej nepamätajú. Ale z rôznych dôvodov, a to na miesto a nie na miesto, vrátane zahraničia, je dnes zvykom odsudzovať „zločiny sovietskeho režimu“, vrátane dokonca tých udalostí, na ktoré ani KSSS, ani ZSSR,

ba dokonca viac tak moderné Rusko nemá čo robiť. Kroky bolševikov na odtrhnutie jeho historických území od Ruska sa zároveň nepovažujú za trestný čin. Je jasné prečo. Pretože to viedlo k oslabeniu Ruska, potom sú s ním naši chorí priaznivci spokojní.

V ZSSR hranice medzi republikami samozrejme neboli vnímané ako štátne hranice, boli podmienené v rámci jednej krajiny, ktorá bola so všetkými atribútmi federácie v zásade vysoko centralizovaná – opakujem, opakovane, vedúca úloha KSSZ. Ale v roku 1991 sa všetky tieto územia, a čo je najdôležitejšie, ľudia, ktorí tam žili, zrazu ocitli v zahraničí. A už boli skutočne odrezaní od svojej historickej domoviny.

Čo tu môžete povedať? Všetko sa mení. Vráťane krajín a spoločností. A samozrejme, časť jedného ľudu v priebehu svojho vývoja – z mnohých dôvodov, historických okolností – sa môže v určitom okamihu cítiť, realizovať ako samostatný národ. Ako by sme k tomu mali mať vzťah? Môže existovať iba jedna odpoveď: s úctou!

Chcete si vytvoriť svoj vlastný štát? Rado sa stalo! Ale za akých podmienok? Pripomínam vám tu hodnotenie jednej z najjasnejších politických osobností nového Ruska, prvým starostom Petrohradu A. Sobčakom. Ako vysoko profesionálny právnik sa domnieval, že každé rozhodnutie musí byť legitímne, a preto v roku 1992 vyjadril nasledujúce stanovisko: Zakladajúce republiky Únie by sa po tom, čo samy zrušili Zmluvu z roku 1922, mali vrátiť k hraniciam, v ktorých vstúpili do Únie. Všetky ostatné územné akvizície sú predmetom diskusií, rokovaní, pretože základňa bola zrušená.

Inými slovami, odíďte s tým, s čím ste prišli. S takou logikou je ťažké polemizovať. Len dodám, že bolševici, ako som už poznamenal, začali svojvoľne prekresľovať hranice ešte pred vznikom Únie a všetky manipulácie s územiaми sa uskutočňovali dobrovoľne, ignorujúc názor ľudí.

Ruská federácia uznala nové geopolitické skutočnosti. A nielenže uznala, ale urobila veľa pre to, aby sa Ukrajina stala nezávislou krajinou. V ťažkých 90. rokoch a v novom tisícročí sme poskytli Ukrajine významnú podporu. Kyjev používa svoju vlastnú „politickú aritmetiku“, ale v rokoch 1991 – 2013 len pre nízke ceny plynu Ukrajina ušetrila na svojom rozpočte viac ako 82 miliárd dolárov a dnes sa doslova „drží“ ruských platieb za tranzit v hodnote 1,5 miliardy dolárov nášho plynu do Európy ... Zatiaľ čo pri zachovaní hospodárskych väzieb medzi našimi krajinami by pozitívny efekt pre Ukrajinu predstavoval desiatky miliárd dolárov.

A bolo to významné na Ukrajine, zahŕňalo to silnú infraštruktúru, systém prepravy plynu, pokrokové stavanie lodí, stavbu lietadiel, raketovú techniku, výrobu prístrojov, vedecké, konštrukčné a inžinierske školy na svetovej úrovni. Po získaní takéhoto dedičstva vodcovia Ukrajiny, ktorí vyhlásili svoju nezávislosť, sľúbili, že ukrajinská ekonomika sa stane jednou z vedúcich a životná úroveň ľudí – jednou z najvyšších v Európe.

Dnes ležia na ich strane priemyselní high-tech giganti, ktorí boli kedysi hrdí na Ukrajinu aj na celú krajinu. Za posledných desať rokov poklesla produkcia strojárskych výrobkov o 42%. Mieru deindustrializácie a vo všeobecnosti degradáciu ekonomiky možno vidieť na takom ukazovateli, ako je výroba elektriny, ktorá sa na Ukrajine za posledných 30 rokov znížila takmer na polovicu. A nakoniec, podľa MMF bola v roku 2019, dokonca aj pred epidémiou koronavírusov, úroveň HDP na obyvateľa na Ukrajine nižšia ako 4 tisíc dolárov. To je nižšia úroveň ako v Albánskej republike, Moldavskej republike a neuznanom Kosove. Ukrajina je teraz najchudobnejšou krajinou v Európe.

Kto za to môže? Sú obyvatelia Ukrajiny? Samozrejme, že nie. Boli to ukrajinské úrady, ktoré premrhali a zahodili úspechy mnohých generácií. Vieme, aký sú ľudia na Ukrajine pracovití a talentovaní. Vie, ako vytrvalo a tvrdohlavo dosiahnuť úspech, vynikajúce výsledky. A tieto vlastnosti, ako otvorenosť,

prirodzený optimizmus, pohostinnosť, nezmizli. Pocity miliónov ľudí, ktorí sa k Rusku správajú nielen dobre, ale s veľkou láskou, rovnako ako my s Ukrajinou, zostávajú rovnaké.

Do roku 2014 stovky dohôd a spoločných projektov pracovali na rozvoji našich ekonomík, obchodných a kultúrnych väzieb, posilnení bezpečnosti a riešení bežných sociálnych a environmentálnych problémov. Priniesli hmatateľné výhody ľuďom – v Rusku aj na Ukrajine. To sme považovali za hlavnú vec. A preto sme plodne komunikovali s každým, zdôrazňujem, so všetkými vodcami Ukrajiny.

Aj po známych udalostiach v Kyjeve v roku 2014 nariadil ruskej vláde, aby zvažila možnosti kontaktov prostredníctvom príslušných ministerstiev a rezortov v súvislosti so zachovaním a podporou našich ekonomických väzieb. Neexistovala však žiadna protirúžba, takže stále nie je nikto. Rusko je napriek tomu stále jedným z troch hlavných obchodných partnerov Ukrajiny a státisíce Ukrajincov k nám prichádzajú pracovať a sú tu srdečne a s podporou vítaní. Takto dopadne „agresívna krajina“.

Keď sa zrútil ZSSR, mnohí v Rusku aj na Ukrajine stále úprimne verili, že to vychádzalo zo skutočnosti, že naše úzke kultúrne, duchovné a hospodárske väzby nepochybne zostanú, rovnako ako komunita ľudí, ktorí sa vždy cítili jednotní v ich založení. . Udalosti sa však – najskôr postupne, a potom čoraz rýchlejšie – začali vyvíjať iným smerom.

Ukrajinské elity sa v skutočnosti rozhodli ospravedlniť nezávislosť svojej krajiny popretím jej minulosti, s výnimkou otázky hraníc. Začali mytologizovať a prepisovať históriu, blotovať z nej všetko, čo nás spája, rozprávať o období pobytu Ukrajiny v Ruskej ríši a ZSSR ako o okupácii. Spoločná tragédia kolektivizácie, hladomor na začiatku 30. rokov, sa vydáva za genocídu ukrajinského ľudu.

Radikáli a neonacisti deklarovali svoje ambície otvorene a čoraz drzejšie. Dopriali im ich úradné orgány aj miestni oligarchovia, ktorí po vykradnutí obyvateľov Ukrajiny uchovávajú ukradnutý tovar v západných bankách a sú pripravení predat' svoju matku, aby si uchovali svoj kapitál. K tomu treba pripočítať chronickú slabosť štátnych inštitúcií, pozíciu dobrovoľného rukojemníka geopolitickej vôle niekoho iného.

Pripomínam, že už dávno, dávno pred rokom 2014, USA a krajiny EÚ systematicky a vytrvalo tlačili na Ukrajinu, aby obmedzila a obmedzila hospodársku spoluprácu s Ruskom.

My, ako najväčší obchodný a hospodársky partner Ukrajiny, sme navrhli diskutovať o vznikajúcich problémoch vo formáte Ukrajina – Rusko – EÚ. Ale vždy, keď nám povedali, že Rusko s tým nemá nič spoločné, hovorí sa, že táto otázka sa týka iba EÚ a Ukrajiny. Západné krajiny de facto odmietli opakované ruské návrhy na dialóg.

Zákazníci tohto projektu vychádzali zo starého vývoja poľsko-rakúskych ideológov vytvorenia „protimoskovského Ruska“. A nie je potrebné nikoho klamať, že sa to deje v záujme obyvateľov Ukrajiny. Rzecz Pospolita nikdy nepotrebovala ukrajinskú kultúru, nieto kozácku autonómiu. V Rakúsko-Uhorsku boli historické ruské krajiny nemilosrdne využívané a zostali najchudobnejšími. Nacisti, ktorým slúžili spolupracovníci, rodáci z OUN-UPA *, nepotrebovali pre árijských pánov Ukrajinu, ale životný priestor a otrokov.

Vo februári 2014 sa nezohľadnili ani záujmy ukrajinského ľudu. Spravodlivá nespokojnosť ľudí spôsobená najakútnejšími sociálno-ekonomickými problémami, chybami, nedôsledným konaním vtedajších orgánov bola jednoducho cynicky použitá. Západné krajiny priamo zasahovali do vnútorných záležitostí Ukrajiny, podporovali puč. Vrazili ju radikálne nacionalistické skupiny. Ich slogany, ideológia, otvorená agresívna rusofóbia v mnohých ohľadoch začali určovať politiku štátu na Ukrajine.

Všetko, čo nás spájalo a spájalo, až doteraz padlo pod ranu. V prvom rade ruský jazyk. Pripomínam, že nové „majdanské“ orgány sa predovšetkým pokúsili zrušiť zákon o politike štátneho jazyka. Potom to

bol zákon o „čistení moci“, zákon o vzdelávaní, ktorý prakticky vymazal ruský jazyk z procesu vzdelávania.

A nakoniec, už v máji tohto roku, predstavený predstavil Rade návrh zákona o „domorodom obyvateľstve“. Uznávajú sa iba pre tých, ktorí tvoria etnickú menšinu a mimo Ukrajiny nemajú vlastné štátne vzdelanie. Zákon bol prijatý. Nové semená sváru sú zasiaté. A to je v krajine – ako som už poznamenal – v dejinách jej formovania veľmi zložitý z hľadiska územného, národného, jazykového zloženia.

Môže znieť argument: pretože hovoríte o jednom veľkom národe, trojjedinom ľude, aký je v tom rozdiel v tom, za koho sa ľudia považujú – Rusi, Ukrajinci alebo Bielorusi. S týmto úplne súhlasím. Okrem toho, určenie národnosti, najmä v zmiešaných rodinách, má právo každý človek, slobodne si vyberie.

Faktom však je, že na Ukrajine je dnes situácia úplne iná, pretože hovoríme o nútenej zmene identity. A najnechutnejšie je, že Rusi na Ukrajine sú nútení nielen vzdať sa svojich koreňov, od generácií predkov, ale aj veriť, že Rusko je ich nepriateľ. Nebolo by prehnané tvrdiť, že smer k násilnej asimilácii, k vytvoreniu etnicky čistého ukrajinského štátu, agresívne vystupujúceho voči Rusku, je vo svojich dôsledkoch porovnateľný s použitím zbraní hromadného ničenia proti nám. V dôsledku takého surového umelého rozdelenia medzi Rusmi a Ukrajincami sa celkový ruský ľud môže znížiť o státisíce alebo dokonca milióny.

Zasiahli aj našu duchovnú jednotu. Rovnako ako za čias litovského veľkovoľvodstva začali nové ohraňovanie kostola. Sekulárne úrady, neskrývajúce, že sledujú politické ciele, hrubo zasahovali do cirkevného života a rozdeľovali túto záležitosť, zmocňovali sa kostolov a bitie kňazov a mníchov. Ani široká autonómia ukrajinskej pravoslávnej cirkvi im pri zachovaní duchovnej jednoty s moskovským patriarchátom kategoricky nevyhovuje. Musia zničiť tento viditeľný, storočný symbol nášho príbuzenstva.

Myslím si, že je tiež logické, že predstavitelia Ukrajiny opakovane hlasujú proti rezolúcii Valného zhromaždenia OSN odsudzujúcej oslavu nacizmu. Pod ochranou oficiálnych orgánov sa konajú pochody a pochodne s pochodňami na počesť nedokončených vojnových zločincov z formácií SS. Do hodnosti národných hrdinov sa dostal Mazepa, ktorý zradil všetkých v kruhu, Petliura, ktorý platil za poľské patronáty s ukrajinskými krajinami, Bandera, ktorý spolupracoval s nacistami.

Pre Ukrajincov, ktorí bojovali v radoch Červenej armády, v partizánskych oddieloch bola Veľká vlastenecká vojna práve vlasteneckou vojnou, pretože bránili svoj domov, svoju veľkú spoločnú vlasť. Viac ako dvetisíc sa stalo hrdinami Sovietskeho zväzu. Medzi nimi je legendárny pilot Ivan Nikitovič Kozhedub, nebojácny ostreľovač, obranca Odesy a Sevastopola Ľudmila Michajlovna Pavlichenko, odvážny partizánsky veliteľ Sidor Artemyevich Kovpak. Táto nepoddajná generácia bojovala a dala svoje životy za našu budúcnosť, za nás. Zabudnúť na ich výkon znamená zradiť svojich dedov, matky a otcov.

„Protiruský“ projekt odmietli milióny Ukrajincov. Obyvatelia Krymu a Sevastopolu sa rozhodli historicky. A ľudia na juhovýchode sa pokojne snažili obhájiť svoju pozíciu. Ale všetky z nich, vrátane detí, boli zaznamenané ako separatisti a teroristi. Začali hroziť etnickými čistkami a použitím vojenskej sily. A obyvatelia Donecka a Luganska sa chopili zbraní, aby chránili svoj domov, jazyk a svoje životy. Mali inú možnosť – po pogromoch, ktoré sa prehnali mestami Ukrajiny, po hrôze a tragédii z 2. mája 2014 v Odese, kde ukrajinskí neonacisti upaľovali ľudí zaživa, založili nového Khatyna? Nasledovníci Banderu boli pripravení spáchať rovnaké represálie na Kryme, v Sevastopole, Donecku a Lugansku. Stále také plány neopúšťajú. Čakajú na krídlach. Ale nebudú čakať.

Štátny prevrat a následné kroky kyjevských úradov nevyhnutne vyvolali konfrontáciu a občiansku vojnu. Podľa vysokého komisára OSN pre ľudské práva celkový počet obetí spojených s konfliktom na Donbase presiahol 13 tisíc ľudí. Sú medzi nimi starí ľudia, deti. Strašné, nenapraviteľné straty.

Rusko urobilo všetko pre to, aby zastavilo bratovraždu. Boli uzavreté minské dohody, ktorých cieľom je mierové urovanie konfliktu na Donbase. Som presvedčený, že stále nemajú alternatívu. V každom prípade nikto neodstúpil od svojich podpisov ani v rámci minského balíka opatrení, ani pod zodpovedajúcimi vyhláseniami vodcov krajín normandského formátu. Nikto neinicioval revíziu rezolúcie Rady bezpečnosti OSN zo 17. februára 2015.

Nemáme v úmysle vážne diskutovať ani o zvláštnom postavení Donbasu, ani o zárukách pre ľudí, ktorí tu žijú. Radšej využívajú obraz „obete vonkajšej agresie“ a obchodujú s rusofóbiou. Zariaďujú krvavé provokácie na Donbase. Jedným slovom, akýmkoľvek spôsobom priťahujú pozornosť externých patrónov a majstrov.

Zjavne a stále viac som o tom presvedčený: Kyjev jednoducho nepotrebuje Donbass. Prečo? Pretože po prvé, obyvatelia týchto regiónov nikdy neprijmú rozkaz, ktorý sa pokúsili a snažia vynútiť násilím, blokadou alebo vyhrážkami. A po druhé, výsledky oboch Minsk-1 a Minsk-2, ktoré poskytujú skutočnú šancu na pokojné obnovenie územnej celistvosti Ukrajiny priamym rokovaním s DPR a LPR sprostredkovaním Ruska, Nemecka a Francúzska, sú v rozpore s celým logikou protiruského projektu. A môže sa len držať neustáleho kultivovania obrazu vnútorného a vonkajšieho nepriateľa. A dodám – pod protektorátom, pod kontrolou západných mocností.

To sa deje v praxi. V prvom rade ide o vytvorenie atmosféry strachu v ukrajinskej spoločnosti, agresívnej rétoriky, pôžitku neonacistov a militarizácie krajiny. Spolu s tým – nielen úplná závislosť, ale priama vonkajšia kontrola vrátane dohľadu zahraničných poradcov nad ukrajinskými orgánmi, špeciálnymi službami a ozbrojenými silami, vojenským „rozvojom“ územia Ukrajiny, nasadením infraštruktúry NATO. Nie je náhodou, že spomínaný škandálny zákon o „domorodom obyvateľstve“ bol prijatý pod zámienkou rozsiahlych cvičení NATO na Ukrajine.

Západní autori projektu „proti Rusku“ nastavili ukrajinský politický systém tak, aby sa menili prezidenti, poslanci, ministri, ale neustále sa orientovalo na rozchod s Ruskom, na nepriateľstvo s ním. Hlavným predvolebným sloganom súčasného prezidenta bolo dosiahnutie mieru. K tomu sa dostal k moci. Ukázalo sa, že sľuby boli klamstvom. Nič sa nezmenilo. A v niektorých ohľadoch sa situácia na Ukrajine a v okolí Donbassu tiež zhoršila.

V projekte „proti Rusku“ nie je miesto pre suverénnu Ukrajinu, ako aj pre politické sily, ktoré sa snažia brániť jej skutočnú nezávislosť. Tí, ktorí hovoria o zmierení v ukrajinskej spoločnosti, o dialógu, o hľadaní východiska zo vzniknutej slepej uličky, sú označení ako „proruskí“ agenti.

Opakujem, pre mnohých na Ukrajine je „protiruský“ projekt jednoducho neprijateľný. A takých ľudí sú milióny. Ale nesmú dvíhať hlavy. Boli prakticky zbavení právnej možnosti obhajovať svoje stanoviská. Sú zastrašení, zahnaní pod zem. Za svoje presvedčenie, za hovorené slovo, za otvorené vyjadrenie svojho postavenia sú nielen prenasledovaní, ale aj zabíjaní. Vrahovia zvyknú zostať nepotrestaní.

Iba tí, ktorí nenávidia Rusko, sú teraz vyhlásení za „správnych“ vlastencov Ukrajiny. Okrem toho sa navrhuje, aby sa celá ukrajinská štátnosť, ako ju chápeme, v budúcnosti budovala výlučne na tejto myšlienke. Nenávisť a hnev – a svetová história to dokázala viackrát – je veľmi vratkým základom suverenity, ktorý je plný mnohých vážnych rizík a vážnych následkov.

Všetky triky spojené s protiruským projektom sú nám jasné. A nikdy nedovolíme, aby boli naše historické územia a ľudia, ktorí sú tu blízko nás, žijúcich proti Rusku. A tým, ktorí sa o to pokúsia, chceme povedať, že týmto spôsobom zničia svoju krajinu.

Súčasný orgány na Ukrajine sa radi odvolávajú na západné skúsenosti, považujú ich za vzor. Tak sa pozrime, ako vedľa seba žijú Rakúsko a Nemecko, USA a Kanada. Podobné v etnickom zložení, kultúre, v skutočnosti s jedným jazykom zostávajú suverénnymi štátmi, so svojimi vlastnými záujmami, so svojou vlastnou zahraničnou politikou. To však nijako nenaruša ich najužšiu integráciu alebo spojenecké vzťahy. Majú veľmi podmienené, priehľadné hranice. A občania, ktorí sa cez ne dostanú, sa cítia ako doma. Vytvárajú rodiny, študujú, pracujú, podnikajú. Mimochodom, rovnako ako milióny domorodcov z Ukrajiny, ktorí teraz žijú v Rusku. Pre nás sú to naši vlastní, príbuzní.

Rusko je otvorené dialógu s Ukrajinou a je pripravené diskutovať o najťažších otázkach. Je však dôležité, aby sme pochopili, že partner obhajuje svoje národné záujmy a neslúži iným, nie je nástrojom v rukách niekoho, kto s nami bojuje.

Som presvedčený, že skutočná zvrchovanosť Ukrajiny je možná práve v partnerstve s Ruskom. Naše duchovné, ľudské, civilizačné väzby sa formovali po celé storočia, siahajú k rovnakým zdrojom, ktoré zmierňujú spoločné skúšky, úspechy a víťazstvá. Naše príbuzenstvo sa dedí z generácie na generáciu. Nachádza sa v srdciach, v pamäti ľudí žijúcich v modernom Rusku a na Ukrajine, v pokrvných zväzkoch, ktoré spájajú milióny našich rodín. Spoločne sme vždy boli a budeme mnohokrát silnejší a úspešnejší. Sme predsa jeden ľud.

Niektorí teraz tieto slová vnímajú s nevráživosťou. Možno interpretovať, ako sa vám páči. Ale veľa ľudí ma bude počuť. A poviem jednu vec: Rusko nikdy nebolo a nikdy nebude „anti-Ukrajina“. A aká by mala byť Ukrajina – je na jej občanoch, ako sa rozhodnú.

Organizácia ukrajinských nacionalistov – „Ukrajinská povstalecká armáda“ (OUN-UPA) – ukrajinská organizácia uznaná ako extrémistická a zakázaná na území Ruska (rozhodnutie Najvyššieho súdu Ruskej federácie z 17. 11. 2014).

<https://russian.rt.com/world/article/884684-putin-statya-rossiya-ukraina>

Môj komentár :

Základ existencie tohto vesmíru určujú dva zákony : Zákon o dualite a Zákon o hierarchii. Asi najlepšie o týchto dvoch zákonoch ako fungujú, píšem v knihe Obroda Slovanov. Teda píšem, že v tomto vesmíre existuje súčasne aj hmota a aj nehnota, teda duch. A medzi hmotou a duchom je priamy vzťah, že v tomto vesmíre sú na seba naviazané a medzi sebou závislé – teda duch závisí od hmoty a hmota tiež závisí od ducha. Teda myslenie je závislé od mozgu. Teda kvalita myslenia je závislá od kvality mozgu. Teda morálka ako určujúca kvalitu myslenia je závislá od kvality hmoty, teda mozgu.... Ako sa mení kvalita myslenia, teda kvalita ducha, tak sa mení aj kvalita hmoty, teda mozgu.... Preto tak funguje aj genetika. Prvotná genetika bielej rasy bola Slovanická haploskupina R1a.... a z nej poškodením, degradáciou vznikla haploskupina R1b a tak ďalej postupne... ďalšie haploskupiny. Takže Slovania boli prvotná biela rasa.

Opakujem, ako sa zhoršovala morálka, teda sa zhoršovala kvalita ducha, tak aj degradovala kvalita mozgu, teda sa vytvárali ďalšie poškodené haploskupiny bielej rasy. Výrazne sa poškodila R1a vznikom Vatikánu a tohto satanského náboženstva. Pretože prvotné kresťanstvo bolo Ariánstvo a ja si myslím, že toto Ariánske kresťanstvo vzniklo možno až 1000 rokov pred Kristom, teda pre n.l. Všeobecne sa vie, ako Vatikán vyvraždil všetkých Ariánstov v Severnej Afrike, v západnej Európe... A Vatikán vraždil aj Uhrov – Ariánstov – v strednej Európe. Dokonca som čítal, že Veľkomoravskí vládcovia boli pôvodne Ariánisti... A len na vojenský nátlak sionistického Vatikánu a sionistického Západu prešli na Vatikánske katolíctvo...

Pravlast' Ariánistov bolo Karpatsko a Podunajsko.... Teda staré Uhorsko, a predtým Veľkomoravská ríša. Tito starí Uhri, lepšie asi starí Sloveni, mali iný duchovný vývoj za tých asi 8000 rokov... Pretože dúfam, že viete, že 80 % populácie Slovenska sú potomkovia predkov, ktorí na Slovensku žili už pred 8000 rokmi... a že Slováci sú najstaršie autochtónne obyvateľstvo v Európe!! Je to geneticky dokázané!! To nie sú nejaké Vatikánske falzifikáty ... pretože Vatikán vždy všetko falšoval, ako táto sionistická obchodno-mocenská organizácia potrebovala!!

Vatikán je úhlavný nepriateľ Slovákov a Slovanov.

A teda rozdielny duchovný vývoj spôsobil aj mierne zmeny hoci aj v tej istej genetickej haploskupine R1a. Preto ja vidím, že Karpatskí Ukrajinci majú mentalitu ako Slováci. Ale Ukrajinci už v Rovne (teraz Rivno) majú mentalitu ako Rusi. Napr. Poliaci sú mentalitou ako Rusi... hoci vieme, že v Poľsku je asi 1/3 Slovanov, 1/3 židov a 1/3 turkickej genetiky...

Ja vidím, že rôzne genetiky majú rôzne myslenie a rôzne spôsoby života. Preto navrhujem dlhodobo budovať dva Slovánske štáty. Jeden Ruský a tam zahrnúť všetkých Rusov aj na Ukrajine, pretože Ukrajinec neexistuje, je to výmysel. Ale súčasne Karpatských Ukrajincov oddeliť v samostatnom štáte. A tento samostatný štát by sa mal v budúcnosti spojiť do Uhorského štátu, ktorý bude zahrňovať genetiku starých Slovenov – teda Slovensko, Maďarsko, Rumunsko, Česko, juh Poľska, Rakúsko, Bavorsko, bývalé NDR, Slovinsko, sever Chorvátska, sever Srbska (oddelenú enklávu Severné Macedónsko – macedónčina je po češtine najpodobnejší jazyk Slovenčine!!). Určite neviete, že genetika Bavorákov je z 50 % slovanská, haploskupina R1a!! a tak isto aj NDR. A naopak zvyšok Poľska zahrnúť do Ruska....

Preto doporučujem, aby si to Putin rozmyslel. V žiadnom prípade neovládne celú Ukrajinu!!!! Už to mohol vedieť min. pred 4 rokmi, ak by jeho pracovníci čítali moje knihy. Na to nech zabudnú! Západná Karpatská Ukrajina bude vždy zdrojom tohto duchovného neporozumenia...! Nech okamžite rozdelia Ukrajinu a Ruskú časť nech si pričlenia k Rusku.... Ináč ako sa bude čakať, tak budú narastať duchovné aj hmotné škody na „Ukrajincoch – neexistujúcich“ a aj na Ukrajine. A nech pomáha vytvárať Slovánske nové Uhorsko... teda Maďari, aj Rumuni prví sa naučia jazyk svojich Ariánskych predkov, Slovenčinu... Prejdite sa autom po Rumunských Karpatoch, názvy obcí ako na Slovensku? Však L. Štúr vytvoril spisovnú slovenčinu zo stredoslovenského nárečia, teda jazyka Valachov, ktorí prišli na Slovensko z Rumunsku...

S pozdravom

Pavol Peter Kysucký, 15.7.2021